

Но Богъ не бѣ далъ щастие на Мартина въ дѣца. Ето, щомъ порасна и почна да помага на баща си, момчето се разбѣлѣ, легна, горѣ седмица и почина. Погреба Авдеичъ сина си и се отчая. И тѣй се отчая, че зе Богу да се сърди. Мжка страшна го обхвана, та почна да се моли Богу да го прибере и да го кори, че не него, старецътъ, е прибралъ, а любимиятъ му едничкътъ синъ. Авреичъ прѣстана дори и въ черква да ходи.

Единъ пжтъ наминава при Авденча единъ старецъ-сѣселянинъ, който вече осма година какъ странствува. Заприказваха и Авдеичъ почна да му се оплаква :

— И дори не ми се живѣе, каже, иска ми се да умра. Нѣмамъ вече никаква надежда.

— Туй не е хубаво, Мартине, ние не можемъ да сѣдимъ божиитѣ работи. Не ние, а Богъ е сѣдия. Сѣдено било синъ ти да умре, а ти да живѣешъ. Значи, тѣй е трѣбвало. А пкъ мжно ти е, отчайвашъ се, защото искашъ за себе си да живѣешъ.

— Че за кого пкъ да живѣя? — попита Мартинъ.

— За Бога трѣбва да се живѣе, Мартине. Той ти дава животъ; за Него трѣбва да живѣешъ. И кога почнешъ да живѣешъ за Него, ще видишъ, че за нищо нѣма да ти е мжно, всичко ще ти се вижда леко.

Мартинъ помълча и послѣ попита :

— Ами че какъ за Бога да живѣя?

— Какъ — това Христосъ е показалъ. Грамотенъ ли си? Купи си евангелието и чети. Тамъ ще видишъ, какъ да се живѣе за Бога. Тамъ е казано всичко.